

λιπόθυμο.

—Θά δοῦν τῆ θάρκα ἔρημη... μὰ κανονὸς δὲν θάμπη στο μάλαλό, ὅτι...ὅτι εἶμαι ἐδωμέσα τυρωπιμένος!

—Ἐταί πρόλαβε νὰ μοιροῦρησῆ, κι' ἔχασε τίς αἰσθήσεις του...

—Ἐλα, κυρ-μηχανικέ, νὰ τελειώσουμε!.. εἶπε ἡ τραγεῖα φωνὴ τοῦ προέδρου τῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς, σ' ἕναν χλωμό τραγικὰ τὸν ἄμοιρο πατέρα σου... Μὰ τὸ καθῆκον εἶνε καθῆκον, καὶ γενεές ναυτικῶν ἀπὸ σήμερα καὶ στο ἐξῆς θά εὐλογοῦν τὸ δνομά σου... Ἐλα λοιπὸν νὰ τελειώσουμε μὲ τὴν σημαδοῦρα σήμερα, κι' ὁ Δίκαιος Κριτὴς θά κρίνῃ τὸν κακοῦργο πού σὲ ὠφάναψε πρὶν ἀπὸ λίγες ὥρες!..

Τὸ πλωτὸ συνεργεῖο τοῦ λιμανιοῦ εἶχε ζυγώσει πειὰ στὴν ἔτοιμη σημαδοῦρα, γιὰ νὰ προβῆ στὴν κανονικὴ θύσιό της. Ἐίχε ψαρέψει ἐντωμεταξὺ καὶ τὴν ἔρημη ἐκεῖνη θάρκα πού θαλασσοδερνόνταν στὰ κύματα, μὰ ὅλοι νόμισαν πὼς ἡ φουρτοῦα τὴν παρέσυρε ἀπ' τὸ λιμάνι, δίχως νὰ ὑπερφαστοῦν τὴν ἀληθινὴ αἰτία τῆς παρουσίας της ἐκεῖ.

Ὁ νεαρὸς μηχανικὸς Στράττον, κεραυνωμένος ἀκόμη ἀπ' τὴν εἰδησιὸν τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ πατέρα του, τοῦ θυρωροῦ πού εἶχε σκοτώσει ὁ Κόμπο, μόλις εἶχε παρατήσῃ τὸ κρῖο πειὰ πῶμα του καὶ θρισκόταν τώρα ἔτοιμος γιὰ τὸ καθῆκον. Μὲ ἀταραξία, ἀλλὰ καὶ μὲ νεκρικὴ χλωμάδα, ἐπιστάθηκε στὸ θῖδωμα τοῦ κουδουνιοῦ τοῦ κινδύνου ἐπάνω στὴν κορυφὴ τῆς σημαδοῦρας. Ἐπειτα ὁ ἴδιος φάρμασε τὴν πλάκα στὸ ἀνοιγμα τῆς, ὅπως τοῦ ἄδειο κουφarioῦ της, κι' ὁ ἴδιος παρακολούθησε τὸ τράθηγμα τῶν ἀλυσίδων, ἡ ὁποῖες στερέωναν τὴν σημαδοῦρα στὴν κορυφὴ τοῦ σκεπασμένου ἀπ' τὸ νερὸ θράχου καὶ τὴν θύθιζαν σιγά-σιγά.

Κι' ὅταν ἀργὰ κατὰ τὸ μεσημέρι, ἡ μισοθυμισμένη σημαδοῦρα ἦταν ἔτοιμη πειὰ γιὰ τὸν σωτήριο προορισμὸ της, τὸ συνεργεῖο ἀπομακρύνθηκε γιὰ τὸ λιμάνι πάλι, ἐνῶ οἱ ἔργατες καὶ τὸ πληρωμα ἐξοπαζαν σὲ ζητωκραυγές, καθὼς ἡ ἔβλεπαν νὰ ταναυτεῖται χαριτωμένα ἐπάνω στὴν ἐλαφροκωμάτιστὴ ἐπιφάνεια τῆς γαλιῆνας πειὰ θάλασσας!..

Ἦαυχος τῶρα ὁ μηχανικὸς Στράττον, ὀποτραγημένος στὴν πλῶρη τοῦ πλωτοῦ συνεργεῖοι καὶ ἄφινε ἐλεύθερα τὰ πικρά δάκρυά του νὰ τρέξουν γιὰ τὸν ὄδικο χαμό τοῦ πατέρα του. Δὲν ἔβαθε ποτὲ τὸ δῶμα, ὅτι φυλάκισε γιὰ πάντα καὶ τιμώρησε ὁ ἴδιος ἀνατριχιαστικὰ τὸν δολοφόνου τοῦ πατέρα του, θιδώνοντάς του λιπόθυμο μὰ ζωντανὸ μέσα τὸ σιδερένιο κουφάρι τῆς σημαδοῦρας...

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΤΙ ΛΕΝΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

—Ἡ «κοινωνικὲς σχέσεις» εἶνε ἐπιζημίαι μόνον τὴν Πρωτοχρονιά. Ἀποφέρουν πλῆθος κέρδη ὅλο τὸν ἄλλο χρόνον.

(Τ. ντὲ Παρί)

—Νὰ φέρεστε εὐγενικὰ στὸν θυρωρὸ πού σπιτιό σας καὶ ὑπεροπτικὰ στὸν ἰδιοκτήτη του. Ἐχετε ἀνάγκη τοῦ δευτέρου, ἐνῶ ὁ πρῶτος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ οἶος.

(Σ ἄρλ Ναρρέ)

—Ἐνας ἐπισκέπτης προξενεῖ πάντοτε ἐχαρίστησι. Ἐάν δχι ὅταν φτάσῃ, ἀσφαλῶς ὅταν φεύγῃ.

(Ε. Λὲ Μπερκέ)

—Ἐάν ἔβγαξέ κανένας ἀπὸ ἕνα γλέντι αὐτοῦς πού πλήττουν καὶ ἀπὸ μιὰ κηδεῖα ἐκείνους ποῦ...δὲν εἶνε ὀλιμμένοι, δὲν θά ἐπῆρχαν πειὰ οὔτε γλέντια οὔτε κηδεῖες.

(Δαν. Στέρν)

—Συγχωροῦμε καμμιὰ φορὰ ὅσους γελᾶνε, ἐνῶ λέμε πράγματα σοβαρά. Δὲν συγχωροῦμε ὅμως ποτὲ ὅσους δὲν γελᾶνε ἐνῶ λέμε ἀστεῖα!..

(Λ. Ντεπρέ)

—Ἡ κοσμικὴ κίνησις συνίσταται συνήθως στὸ νὰ πηγαῖνη κανεὶς γιὰ νὰ πληξῆ ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπους, στοὺς ὁποίους εἶνε ἐνοχλητικὸς.

(Λ. ντὲ Φρεῦσινέ)

—Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἔχει ὄδικο, πρέπει πρῶτ' ἀπ' ὅλα, νὰ πᾶτε νὰ τῆς ζητήσετε συγγνώμη. (Φρ. ντὲ Κροντισσέ)

—Ὅταν ψάχνη κανεὶς γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν λόγο, γιὰ τὸν ὅποιον εἶνε εὐτυχισμένος, σημαίνει ὅτι ἡ εὐτυχία του ἀρχισε νὰ λιγοστεύῃ.

(Ρ. Λὲ Κέρ)

—Πολλὲς φορὲς ψάχνη κανεὶς γιὰ νὰ θρῆ τὴν εὐτυχία του, ὅπως ἀκριβῶς ψάχνουν μερικὸι ἀφηρημένοι νὰ θροῦν τὰ γυαλιὰ τους... ἐνῶ τὰ φοροῦν!

(Γουσταῦος Ντερὸζ)

ἈΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Ἄπριλῃς εἶνε γύρω μας, πετοῦν τὰ χελιδόνια
Καὶ δέντρα, κάμποι καὶ βουνά, ὅλα μοσχοθολᾶνε,
Γλυκὰ λαλοῦν τ' ἀφῆδονα.
Καὶ ζευγαροῦναι ἡ πέρικα κ' οἱ κούκοι κελαϊδᾶνε.

Ἡ γῆ γελᾶει κι' ὁ οὐρανὸς μαργαριτάρια χύνει
Εἰς τὰ τριαντάφυλλά της.
Καὶ κάπου-κάπου φαίνονται καὶ μαραμένοι κρίνοι
Ἄγριμι κᾶν τοὺς πάτησε, κᾶν ἄπνοος διασάτης.

Σᾶν κρίνο, πού μαράθηκε καὶ γέρνει πρὸς τὸ χῶμα,
Ὡ, κύτταξ' ἕνα λείψανο, μιὰ νεῖα καμαρωμένη!
Θαρρεῖς πού κρένει ἀκόμα,
Ἄλλὰ τὰ λόγια δὲν τ' ἀκούε, μ' ἀγγέλους συντυχαίνει.

Κοιμάται ἡ νερά, σὸν τὰ νερά τῆς λίμνης, πού ἀνέμοι
Καὶ ζᾶλες δὲν κυλᾶνε,
Κι' ὅμως στὰ χεῖλη ἕνα μικρὸ γαμόγελο, τῆς τρέμει,
Ὡσᾶν νὰ λέη: «Βαρέθηκα, κόσμε σκληρὲ καὶ πλάνε»!

Πᾶσους ἡ ἀγάπη δύστυχους καὶ νειούς καὶ νειές θά φάη,
Δὲν μπόρεσε στὴν ἀπνοία τοῦ Νάσιου νὰ φουρτίσῃ,
Βαρέθηκε καὶ πᾶει.

Ἐκεῖ πού κάθε πλάσμα γῆς, ἡ γῆ θὲ νὰ ρουφήσῃ.

Γερόντισσα γυνατιστή, μὲ δάκρυα φλογισμένα,
τὴν πεθαμένη θρέχει.
Μοιρολογεῖ ἡ κακότυχη, πικρά, φαρμακωμένα,
Καὶ κλαίει καὶ σκοτώνεται. Ἄλλο παιδί δὲν ἔχει.

—Ξύπνα, Νεραΐδα τοῦ χωριοῦ, ξύπνα λαμπρὸ ἀστέρι,
Νὰ ἰδῆς τὴν γῆ πὼς χαίρεται, τοὺς κήπους πὼς ἀνθίζουν,
Μὲ τὸ χρυσὸ σου χέρι,
Σὴκω νὰ κόψης τοὺς ἀνθούς, ὅπου μοσχομουρίζουν.

Ἄ ὦ συμφορὰ μου! Τοὺς ἀνθούς τοὺς κόφτουν ἄλλα χέρια.
Τοὺς ἔλᾶτουν ἄλλα μάτια.

Ἐοῦ μὲ ἀγγέλους τ' οὐρανοῦ τώρα πετᾶς στ' ἀστέρια,
Καὶ ἐμὲ ἡ καρδιά μου καίγεται καὶ γίνεται κοιματία.

Ξαθὴ μου! Ἄκουε τῆς ἐκκλησιᾶς τὸ σήμαντρο πὼς κλαίει,
Γιὰ σένα κλαίει τὸ σήμαντρο, γιὰ σὲ ἡ λαμπάδα λυώνει
Καὶ τὸ λιθάνι καίει,

Κι' ὁ ψευτὴς τῆς ἀγάπης σου, ὁ Νάσιος, ξεφαντώνει!

Κακὸ στοιχεῖο ἡ ψυχολατῆς στοὺς ὕπνους σου νὰ γένη.
Φοιητὴ τῆς θυγατρὸς μου!

Κακὸ στοιχεῖο νὰ κυνηγᾷ τὸ νοῦ σου ἡ πεθαμένη,
Κι' ὕπνο τῆ νύχτα νὰ μὴν θρῆς, στὴν ὄρκη ἂν πᾶς τοῦ λδ-
(μου)!

Τὸ σήκωσαν τὸ λείψανο τέσσεροι νειοὶ στὸν ὄμο,
Κι' ἐκεῖ πού τὸ διαβαίνανε γιομάτο ἀπὸ λουλοῦδια,
Ἀπᾶνθησαν στὸ δρόμο
Τραγουδιστάδες καὶ βιολιά. Σωπάσαν τὰ τραγοῦδια

Μεγάλου θαῦμα, ὁ Θάνατος μὲ τὴ Ζωὴ νὰ σμιζῇ!
Ὁ Θάνατος νικάει...

τὴν διώχνει ἡ λύπη τῆ χαρᾶ, τόσο ἡ χαρὰ εἶνε λίγη.
Γι' αὐτὸ σοπαῖονον τὰ βιολιά, ὅταν νεκρὸς περνᾶει.

Ὁ Νάσιος ποῦχε τᾶργα, τὸ λείψανο γυαρίζει,
Καὶ κίτρινος σὸν τὸ κερί, μὲ χέρια σκηκωμένα,
«Ξαθὴ μου! ξεφαντίζει.

Ξαθὴ μου, ἂν πᾶς στὴν ἐκκλησία, καρτέρε με κι' ἐμένα!»

Καὶ ρίχνει στὸ ζωνάρι του σὸν ἀσπρατῆ τὸ χέρι,

Κι' ἀπάνω τὸ σκηκῶει,

Ἄποθαμένους τὴν νεκρῆ, ὁ νειὸς τῆ νειὰ ἀνταμώνει.

Τὸν Νάσιον δὲν τὸν ἐψαλαν, οὐδὲ κερία τοῦ ἀνάψαν,
Τὸν δόλιον δὲν τὸν ἐβαλαν εἰς τῆς Ξαθῆς τὸν τάφο,
Στὴν ἔρημιά τὸν θάψαν.

Σκεφθῆτε νειοὶ τοὺς στίχους μου, μόνον γιὰ σᾶς τοὺς
(γράφω.

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ